

те, бързо-бързо са завтекохъ, вмъкнахъ са у стаята си и тръгнахъ вратата.

За да прогоня страха, азъ зехъ да са загалвикамъ въ туй-онуй: запалихъ огънь, турихъ да са стоили вода за чай, напълнихъ си лулата, гудихъ и въгленче, а послѣ отидохъ, та са истегнахъ на постелката си и, наедно съ пушението на тютюня, глѣдахъ да изгоня отъ главата си страшнитѣ мои съображения. Едно си време надникнахъ отъ прозореца, на вънъ тъмно, грозно, вѣтрътъ още не утихнува, коминятъ на огнището ми фучи, прозорцитѣ на вънкашната зала пищятъ, а въ моята стая сичко тихо; пообтегнахъ са върху кѣнапето, нѣ сърце са нераспуца. Земамъ вѣстника, разгрѣщамъ го, пребращамъ го, четя, нѣ безъ охота, като да нѣма нищо любопитно, устата ми бѣбрятъ нѣкъ умътъ на друга страна. Зема да пия чай, и то ми са не велажда, лулата ми току гаснѣе. Оѣкакъ са мъчихъ да раснилея тѣготитѣ си и да запуша мислитѣ си, неможахъ. Додохъ при телефона *) (по това време той гласение нѣщо извѣстие до друга станция); току що приближихъ до телефона и зехъ да са услухвамъ, отвѣнъ свѣткавица свѣтна и за единъ нѣтъ трясна гърмежъ, щото азъ са отстѣпихъ отъ телефона растреперанъ.

Едва що утихна на вънъ и азъ пододохъ въ себе си, зехъ пакъ да доближавамъ еадѣ телефона и наведнѣжъ чухъ отъ него гласъ:

— *Пази са отъ гроба!*

Отъ страхъ, азъ замръзнахъ на мѣстото си.

— *Пази са отъ гроба!* пакъ са чу гласъ отъ мойятъ таенъ доброжелатель, и слѣдъ това гласътъ млъкна.

Оѣкакъ захванахъ да си тълкувамъ въ себе си за този гласъ. Кой говори съ мене? Какво ще каже

*) Телефона е като телеграфа, съ тѣзи разлика само, че телеграфътъ извѣстява и отговаря съ букви — съ писмо, а телефонътъ — съ гласъ.